

Forfatter: Motzfeldt, Peter

Titel: BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1819-04-15)

Citation: Motzfeldt, Peter: "BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1819-04-15)", i *Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen*, Gyldendalske Boghandel, s. 293. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990951-000-shoot-L0019909510000150.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Stockholmd. 15de April 1819.

Kjære Christie!

Dit mig saa kjærkomne Brev af 3die Marts har vistnok lagt alt forlænge ubesvaret, men tilgiv mig! Mangehaande Forhindringer have voldet det, og blandt disse — slet Lune og Ulyst til at skrive. En Slags Trøst er det mig, at Du selv saa godt veed, hvorledes man bringes til at udsætte Breves Besvarelse fra en Tid til en anden; men Du har ved Din lunefulde Beskrivelse af Udsættelseslystens Virkninger hos Dig givet en interessant Gjengjæld for Udsættelsen i den Fornøielse at modtage Dine Breve; men dette kan ikke jeg; jeg kunde vist ogsaa fortælle Dig, hvormange Ting jeg har udsat; men fortælle det godt kan jeg ikke, fordi jeg nu i længere Tid har — udsat — at komme i godt Lune. Det er mig kjært, at Qvodlibet dog er til endnu og endnu skjænker mine Venner nogen Glæde i denne lidet glædelige Tid. Det, hvad mine Dagblade dertil kunne bidrage, er lidet, saare lidet. Jeg bliver imidlertid dog ved at sende dem. Saaledes faar Du nu 5 Stk., nemlig fra Nr. 13—17, der intet indeholder uden et dagviiss. 294ført Beviis paa, hvor flau og lei jeg er. Af Hagerups Brev af 20de Marts erfarede jeg, at mit Brev til ham af 2den Februar var rigtig fremkommet. Jeg begyndte at tvivle derom, da Du i Dit ei meldte noget derom. Har Du og Hagerup den Godhed, hvergang I skrive til mig, at lade mig vide, hvilke af mine Breve der da ere fremkomne. R.s aftagende Helbred gjør mig inderlig ondt. Det maa være saare tungt at være til under Følelsen af den fortskridende Tilintetgjørelse, og dobbelt tung er en saadan Mands Skjæbne, naar hans Stilling og Forhold ere saadanne, at man ei tør ønske, som det tjenligste for ham, en snar Død. — — At Haxthausen er kommen ind i norske Selskab, vidste jeg aldeles ikke, skjøndt Kapitain Lundh¹⁾ og Advocat Sem have været her, og vi have talt om Selskabet. Enhver har nok skammet sig ved Sagen og har ei villet nævne den. Om Kongens Reise til Bergen har jeg (søgt) at skaffe mig nogen tilforladelig Kundskab, men det er stedse bleven ved ubestemte Efterretninger, som jeg ei har villet melde Dig. Kongen siger selv kun omtrent dette: at han har megen Lyst til at reise derhen, — at han maaske kan gjøre det efter Leiren i Skaane (der slutter den 21de Juni), men at han ei kan vide vist, om det kan blive af. Efter hvad jeg kan slutte — og deri er Anker enig med mig, — antager jeg for afgjort, at Kongen ikke kommer til Bergen iaar. — Han har skrantet endeel i nogen Tid og er bleven temmelig mager; men nu er han dog frisk igjen; men neppe tager han sig iaar en Reise paa til Bergen, efter at han har gjort Reisen til Skaane. Kronprindsen kunde og burde vel ialfald reise alene til Bergen; men jeg troer aldeles ikke, at Kongen vil slippe ham saa langt bort fra sig alene. Derimod har Sandels sagt, at han i Sommer vil reise til Bergen, og dette synes at vise, at de Kongelige ej reise derhen. — Sandels reiser nok herfra paas. 295Tirsdag for endelig at begive sig til sin Post. Sig Hagerup, at jeg har bestilt en Kaarde og et Gehæng til ham. Hans Brev skal jeg besvare en anden Gang. — Hvad nu mit Jeg anbelanger, saa er jeg ingenlunde af de Tilfredse. Jeg er ei syg, uden forsaavidt Gigt plager mig, og temmeligt alvorligen iblandt. Nu i en 14 Dages Tid har jeg været fri for de mig saa lede Kallaser; men der gives mange andre, lidet fornøielige Ting. „Mange Ting burde ikke saa at „være,“ og jeg formaar saare, saare sjelden at faa dem, som de burde. Kongens Upasselighed har gjort hans Humør daarligt, og ham meget vanskelig at have med at gjøre. — Mange ere de, som søge at skaffe sig Adgang til at bibringe sine Meninger; — Svenske turde der være, som gjerne ville blande sig i norske Sager, og Nordmænd turde der være, som gjerne ville blande sig med de Svenske. Der ere Mange i Norge, som ei med Rette bære Nordmænds Navn; det kan jeg slutte mig til, skjøndt jeg ei ret kjender dem. Kongen er uheldigvis altfor ømsindtig ved de norske Avisskriverses Vrøvl; man veed dette, og man benytter det, og søger om mueligt at afvende Kongens Kjærlighed fra Norge. Pengetrangen, Fattigdommen i Norge nævnes stedse, — overdrives gjerne; man anfører den som Beviis for, at, som Schirach sagde: es kan nicht so bleiben, es musanders werden. Disse Omstændigheder ville vel gjøre Dig begribeligt, at jeg ei er glad her, og det som værre er — ei aldeles rolig for Fremtiden. Jeg haaber, Du har modtaget mit Brev af 10de Februar.

Nu hilses Venner og Veninder fra Din

trofaste Ven

M.

E. S. — — Angaaende Opgjørelsen med Danmark er man egentlig ei nærmere, end da jeg sidst skrev Dig til. Det Tilbud, der herfra er gjort om en Sum en bloc til endelig Opgjørelse af Sagen, har Danmark ikke villet antage.s. 296Det stoler paa de store Magter, — maaske formeget, — men jeg er bange, at vi paa vor Side ansee os altfor meget sikker for de store Magters — vistnok uhjemlede — Mellemkomst i denne Sag. Jeg skal være ret saare glad, om jeg engang maa vide denne Sag endelig afgjort; saalænge den ei er det, kan baade den ene og den anden tage Pretext deraf til at chicanere Norges Uafhængighed.

Din

M.